

Vidrócki és a guszonai asszony

Hát akkoriba' még Csentén laktunk [Guszona mellett lévő Csentepusztá], osztan gyalog jártunk édesanyával Rimaszombatba meg Feledre vásárba. Jártunk keresztű' az erdön disznóval, oszt édesanyámék beszéték, hogy járkátak ezek a betyárok. Hogy vót egy csinos asszony, guszonai vót, oszt tanákozott Vidróckival. Kérdezte tőle Vidrócki:

– Szeretne-e maga találkozni ezzel a Vidróckival?!

– Szeretnék biony, hogy a nehezség gyűjjön rá! – az asszony így mondta neki, mer' nem tudta, hogy ő Vidrócki, a betyár.

– Mit csinána maga, ha tanákozna vele?

Az asszony meg oszt elmondta a magáét jó alaposan, szidta a betyárt, nem ismerte el. No oszt akkor aszongya:

– Ha má' megyen vásárolnyi, hozzon nekem patkószöget!

Meg is vette az asszony. De ő memmondta, hogy: ide gyűjjön vissza, itt fogok lenni, itt várom majd magát, amit hoz. Hát meg is várta.

Aszongya:

– Hát köszönöm szépen, hogy hozott, ülljön má' le, ráér!

Oszt akkor hogy beleverte a szöget a talpába az asszonynak, amé' aszondta, hogy a nehezség gyűjjék rá. Akkor oszt jót tett vele. Mind beleverte a Vidrócki a szöget, oszt otthagya. No aszongya:

– Ezzel köszönöm, amé' hozott szöget! Én vagyok Vidrócki, a betyár!